

hoekske eraf. Zodat de grellige bomma die met haar heksenbril en purper haar aan uw bushalte staat, ineens geen gewone grellige bomma meer is, maar een grellige bomma met een verhaal. Die ontdaan van de alledaagsheid van het buskotwachten een stukske poëzie wordt. Een toneel waar complexe maatschappelijke problemen door een metafoor ineens zichtbaar worden en begrijpelijk. Een toneel waar ze zich nog echt dood schrikken als iemand op 't straat ineens begint te roepen in een gsm. Waar ze nog over bananenschillen vallen. Waar de evidentie niet zo evident meer is, waar er andere wetten heersen, waar de dingen nog bezielt zijn. Of hebt gij nooit gevochten met een tafel die door een deur moest?

5. WIE VERBEELDT, VERVALST

'Het wordt later. Het wordt donker. En fris. De spots floepen aan. Maar ze zijn slechtgericht. En werpen grillige schaduwen over het land.'

De Waaiendijck-stukken spelen op locatie. Ergens op een plaats waar in de verte het silhouet van de stad zichtbaar is, op een grasveld. Op een plek die zweeft tussen den buiten en de stad. De stad in de verte vormt het 'grote' decor waartegen alles zich afspeelt, samen met de lucht en haar veranderende kleuren. Het 'kleine' decor is een beeld van een gemeenschap, een gehucht dat zich daar heeft ontwikkeld. Spelen en werken op locatie blijft een moeilijke maar ideale kronkelweg. Om op een andere manier te kijken, om op een andere manier te vertellen. 'the story is in the mind of the teller, but the truth is in his telling' Hoe iemand een verhaal vertelt, vertelt hoe hij over de wereld denkt. De manier van toneel maken is dus een logisch gevolg van hetgeen ge wilt vertellen. En dat is wellicht het plezantste aan heel dat toneel maken: nadenken hoe verhaal en vertelling naadloos in mekaar kunnen overgaan. Schitterend (en in mijn kijkcarrière onovertroffen) werd dat toegepast in **De Bitterzoet**, waar de onrust, de dreiging en de angst die heerst in een gezin vooral werd opgeroepen door de manier van spelen. Verder flip ik compleet op de momenten waar de vertelling van een verhaal wordt versterkt en/of beïnvloed door het 'toevoegen' van een ander 'teken'. We leven in een wereld van iconen; ieder kent beelden,

geluiden, filmfragmenten, moppen, liedjes, citaten die zijn gaan behoren tot een soort collectief onderbewustzijn. Deze tekens of iconen vormen de 'geschiedenis' van een tijd. Ze vormen ook de 'identiteit' van een belevingswereld. Door het (her)gebruik van zo'n tekens wordt een stuk ontegensprekelijk in het hier en nu geplaatst.

Door het combineren van zo'n iconen ontstaat een haast misselijkmakende mogelijkheid tot installatie van betekenislagen, die mee de kleur, de toon en de waarheid van de vertelling uitmaken. In het werken aan een toneel worden die momenten waar mogelijk ingecalculiseerd.

6. DE ONDERWERPEN

Voor **Waaiendijck I** wordt het mechanisme van het nationalisme bestudeerd en hoe dat verweven is met de geschiedenis van België.

Denkbeeldige grenzen worden stillekesaan gedachtegrenzen.

En zo komt het dat de Waaiendijckers op een schone morgen wakker worden met nog maar een halve horizon.

De Jongen Cascadeur is het relaas van de groei pijnen van een romantisch jongetje. Alles speelt zich gedurende één lange zomer af op een soort camping op een verloren veld aan de rand van een stad. Het is een stuk voor kindjes. Alle stukken zouden voor kindjes moeten zijn. Bij het vallen van de avond werden wij overvallen door een frisse bries die van over de vlakte kwam aangeroid. Wij rilden. En zo raakten wij verlost van de warmte die dag aan dag onze lijven was komen bewonen.

Een weinig later vertrokken wij, de ons zo welbekende horizon tegemoet. Waarboven zich de eerste duistere wolken samenpakken. (de jongen cascadeur spreekt wijze woorden bij het afscheid)

In beide stukken dient het werk van Gerard Walschap als literaire bron. Walschap beschrijft in veel zijner boeken op een onnavolgbare manier het Vlaamse dorpsleven. Opvallend is hoe in zijn werk het dorp vaak symbool wordt voor de hele wereld. Als levende illustratie zal **Deps/Nieuw Deps** dienen; een bewerking van de romans **Houtekiet** en **Nieuw Deps**.

7. EINDE

'Et puis, chaque soir, à l'heure de la représentation, on regarde le navire s'éloigner et on a la tristesse des gens qui restent à quai.'

NAMEN: Adriaan Van den Hoof en Wouter Hendrickx **BEROEP:** toneelspelers **LEEFTIJD:** 27 en 24 **NATIONALITEIT:** Belgen
OPMERKINGEN: **Wet Deck** (jan.2000) was de eerste productie van dit duo sinds ze in 1997 samen afstudeerden aan de afdeling Toneel van Studio Herman Teirlinck (Antwerpen)

De bewering dat jonge makers geen visie zouden hebben, is onjuist. Dan zouden ze geen projectsubsidie aanvragen, want dan hadden ze geen noodzaak. Dan zouden ze zich amuseren op café. Grote makers, daarentegen, kunnen sowieso functioneren. Een visie hebben zij bij wijze van spreken niet meer nodig: ze zijn 'established'. Er moet niet meer aan gewerkt worden. Dat is zo voor Stan, Het Zuidelijk Toneel, De Tijd, enz.

Het is wel zo dat wij niet de bedoeling hadden een eigen gezelschap op te richten. In eerste instantie wilden we een voorstelling maken, een voortzetting van de manier waarop we in 1997 gewerkt hadden aan onze afstudeervoorstelling **You're not My Father**. Dat was ook een collagevoorstelling met zelf geschreven stukken tekst. We hebben dat eindwerk gespeeld in de Monty, die ons vervolgens vroegen voor nog een productie. We hadden zin om ons eigen ding te doen, dus hebben

we geprobeerd een projecttoelage te krijgen. Maar omdat je nu eenmaal geen subsidie kan aanvragen onder je eigen naam, hebben we de vzw Haute Coiffure opgericht. Als de aanvraag niet was gelukt, hadden we allicht samengewerkt met andere gezelschappen.

Nu willen we natuurlijk wel verdergaan met Haute Coiffure. Twee factoren zijn daarvoor bepalend. Ten eerste hebben we elkaar na drie jaar teruggevonden. We verliezen geen tijd met oeverloos gezeik, we komen snel 'to the point'. Het zou dom zijn om de chemie tussen ons op te blazen. Natuurlijk vinden we elkaar niet overal in. Er zijn ook tegenstellingen. Anders kan je immers geen voorstellingen maken: je moet dingen tegen elkaar zetten, iets constructief opbouwen, als een trapje. Zo krijgt iets betekenis. Maar we verstaan elkaar met een half woord.